

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Šmakalem v právní věci

žalobce: **V. S.**, narozený dne X,
bytem Ž. 130, F. L.,
zastoupený advokátem JUDr. Emilem Flegelem,
se sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**,
sídlím Závodní 353/88, 360 06 Karlovy Vary,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 3062/DS/16-16 ze dne 20. 5. 2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Městský úřad Cheb uložil žalobci rozhodnutím č. j. MUCH 62877/2016 ze dne 20. 7. 2016 pokutu ve výši 1 800 Kč za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), pro porušení povinnosti stanovené v § 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona, neboť žalobce ve dnech 6. 4. 2016 a 12. 4. 2016 řídil vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky (nesvítilo potkávací světlo na straně přivrácené ke středu vozovky a osvětlení

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

zadní tabulky registrační značky, vůz nebyl vybaven náhradními pojistkami, žárovkami a výstražným trojúhelníkem).

2. Žalovaný dne 11. 01. 2017 rozhodnutím č. j. 3062/DS/16-3 poprvé o věci rozhodl tak, že rozhodnutí Městského úřadu Cheb v části změnil a v části potvrdil. Toto rozhodnutí však soud rozsudkem č. j. 17 A 9/2017-54 ze dne 29. 6. 2018 zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, neměl oporu ve spise.
3. Žalovaný proto dne 20. 5. 2019 vydal žalobou naříkané rozhodnutí č. j. 3062/DS/16-16, kterým v části změnil rozhodnutí městského úřadu a zastavil řízení o přestupku ze dne 6. 4. 2016, jehož se měl žalobce dopustit tím, že řídil vozidlo bez funkčního osvětlení zadní tabulky registrační značky. Část prvostupňového rozhodnutí zrušil a zastavil řízení o přestupku spáchaného žalobcem dne 12. 4. 2016. Také změnil výrokovou část i odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí týkající se výše pokuty, kterou snížil z původních 1 800 Kč na 1 600 Kč, a ve zbytku rozhodnutí městského úřadu potvrdil (tj. v části týkající se nesvítícího potkávacího světla).
4. V žalobě žalobce namítl, že zanikla odpovědnost za přestupek v dané věci, neboť dle jeho názoru zrušením prvního rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2017 soudem nemohlo toto rozhodnutí mít vliv na běh zákonných lhůt, neboť promlčecí doba se dle § 32 odst. 2 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti přestupky a řízení o nich přerušuje vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným. Proto promlčecí doba uplynula dne 8. 1. 2019. Žalovaný namísto toho vydal napadené rozhodnutí více než 16 měsíců od vydání prvoinstančního rozhodnutí, tedy po uplynutí jednoleté promlčecí lhůty, a jeho rozhodnutí je proto nezákonné. Dále žalobce namítl vnitřní rozpornost a nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí, jelikož žalovaný neprokázal a neodůvodnil své úvahy o zavinění žalobce, ačkoliv k odpovědnosti za přestupek se vyžaduje zavinění, které je třeba prokázat. Žalovaný nijak neurčil, v čem konkrétně mělo nedbalostní zavinění žalobce spočívat, tedy jak vzhledem k okolnostem a svým schopnostem měl a mohl vědět, že světlo nesvítí. Žalovaný se s odpovídající odvolací námitkou nijak nevypořádal. Žalobce rozporoval i svědecké výpovědi policistů, které měl za lživé, rozporné a nevěrohodné. Žalovaný se při ukládání sankce nezabýval ani následky přestupku, ačkoliv je to jeden z pojmových znaků přestupku, a přestože byl soudem v rozsudku č. j. 17 A 9/2017-54 vyzván k nápravě tohoto pochybení.
5. Žalovaný se ve vyjádření k žalobě neztotožnil s tím, že by v dané věci došlo k zániku odpovědnosti za přestupek. Dále uvedl, že se dostatečně vypořádal se zaviněním žalobce. Žalobci nebylo kladeno za vinu neprovedení kontroly vozidla před jízdou, ale skutečnost, že řídil vozidlo, které vykazovalo závadu v osvětlení. Byl tedy nadbytečný jeho důkazní návrh na podporu tvrzení, že vozidlo před jízdou prohlédl. Žalovaný se neztotožnil s tvrzením žalobce, že o závadě na osvětlení nevěděl ani vědět neměl a nemohl. Zda žalobce o závadě věděl či nikoliv žalovaný nezkoumal, zavinění shledal v té nejnižší formě. K zaujatosti policistů žalovaný uvedl, že svědci byli řádně poučeni a výslechy svědků nebyly jedinými důkazy, ale byly součástí řetězce podkladů, na jejichž základě žalovaný dospěl k závěru o vině žalobce.
6. Žalobce v replice nesouhlasil s vyjádřením žalovaného, jehož úvahy o stavění a přerušení promlčecí doby shledal zcela nesrozumitelnými. Žalobce zopakoval svůj názor, že promlčecí doba se přerušuje vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, nikoliv

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

jakýmkoliv jiným rozhodnutím, přičemž rozhodnutím žalovaného bylo pouze potvrzeno rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jednalo se tak pouze o přezkumné rozhodnutí. Žalovaný dle žalobce sám ve vyjádření uvedl, že nezkoumal, zda o závadě na osvětlení vozidla žalobce věděl, nemohl tedy dospět k závěru o jakékoliv formě zavinění, a v napadeném rozhodnutí ani neuvedl žádné takové úvahy.

7. Žaloba není důvodná.
8. Žalobce zčásti opakoval námitky, které uplatnil proti předešlému rozhodnutí žalovaného v řízení pod sp. zn. 17 A 9/2017. Jde především o námitky směřující proti závěru o zavinění. Vzhledem k tomu, že soud tyto námitky již dříve shledal nedůvodnými a žalobce to v nynější žalobě nijak nerefletoval, soud především odkazuje na jejich vypořádání v pravomocném (a závazném) rozsudku č. j. 17 A 9/2017-54. V řízení ostatně nedošlo k žádné změně skutkového či právního stavu, takže soud nemůže totožné právní otázky posoudit odlišně [srov. nálezy sp. zn. III. ÚS 1275/10 ze dne 22. 12. 2010 (N 253/59 SbNU 581) a sp. zn. II. ÚS 1688/10 ze dne 9. 10. 2012 (N 167/67 SbNU 49), přiměřeně pak odst. 54 a 55 odlišného stanoviska k usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 5 Afs 91/2012-41 ze dne 1. 7. 2015, č. 3321/2016 Sb. NSS].
9. Nad rámec toho však lze dodat, že závěr správních orgánů o zavinění je dosti zjednodušující a na samé (spodní) hranici toho, co lze z hlediska ochrany veřejných subjektivních práv žalobce akceptovat.
10. Pouhé konstatování žalovaného na str. 7 ve třetím a pátém odstavci, že k odpovědnosti za přešupek postačí zavinění z nedbalosti (srov. § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky), je sice pravdivé, ovšem nedostačující. Závěr o zavinění, tj. existenci vnitřního psychického vztahu pachatele k podstatným znakům deliktu musí být vždy řádně odůvodněn pomocí konkrétních úvah vztahujících se k poznatkům o skutkovém stavu. Jednotlivé formy zavinění se od sebe odlišují především existencí vědomostní a volní složky, tedy zda pachatel věděl, že může ohrozit či porušit zájem chráněný zákonem a zda to udělat chtěl. Nevědomá nedbalost se vyznačuje tím, že pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl [§15 odst. 3 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky]. Pro zavinění je tedy podstatné, aby pachatel alespoň mohl vědět, že ohrožuje či porušuje zájem chráněný zákonem.
11. V souzené věci to znamená, že správní orgány si měly nejprve ujasnit na základě konkrétních skutkových zjištění, zda žalobce věděl, že mu nesvítí potkávací světlo, a že tedy užívá vozidlo, které nesplňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Pokud to nevěděl, měly si ujasnit, zda vzhledem ke konkrétním, důkazy zjištěným okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl vědět, že užívá vozidlo, které nesplňuje technické podmínky.
12. Napadené rozhodnutí tomu neodpovídá: není v něm uvedena explicitní úvaha, která by žalovaného vedla k závěru o spáchání daného přestupku žalobcem z nevědomé nedbalosti. Nelze z něj jinak než implicitně zjistit (ve spojení s předcházejícím rozhodnutím městského úřadu), na základě čeho správní orgány dospěly k závěru, že žalobce mohl vědět o tom, že mu nesvítí potkávací světlo a že tím ohrožuje ostatní.
13. Nesprávný je závěr žalovaného, že povědomí žalobce o nesvítícím světle není podstatné. Nesvítící potkávací světlo jako porucha technických podmínek naplňuje pouze objektivní

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

stránku skutkové podstaty přestupku jako jeden čtyř základních (typových) znaků skutkové podstaty (objekt, objektivní stránka, subjekt, subjektivní stránka). Nelze z ní činit závěr o naplnění znaků ostatních. Neplyne z ní tedy zavinění jako projev subjektivní stránky skutkové podstaty (srov. odst. 33 rozsudku NSS č. j. 5 As 197/2017-40 ze dne 25. 10. 2018).

14. V souzené věci se *prima facie* nabízelo hodnotit zavinění žalobce podle výpovědi policisty A., který vypověděl, že žalobce sám uvedl, že o světle ví. Pokud by žalovaný či městský úřad této výpovědi uvěřili, je vyloučen závěr o nevědomé nedbalosti – žalobce by věděl, tedy jednal nejméně vědomě nedbale. Žádnou úvahu v tomto smyslu však správní orgány neuvedly.
15. Neplynulo-li zavinění žalobce ze svědecké výpovědi, správní orgány mohly hodnotit zavinění žalobce podle okolností případu, tedy například na základě toho, zda v místě a čase přestupku nebo bezprostředně před tím žalobce měl a mohl zjistit, že mu potkávácí světlo nesvítí. Úvaha v tomto směru se nabízela již jen proto, že ke skutku mělo dojít po soumraku, kdy je řidiči porucha předních světel vozidla obvykle dosti zřejmá (srov. odst. 33 cit. rozsudku č. j. 5 As 197/2017-40).
16. To je základní důvod, pro který může napadené rozhodnutí obstát. Již v předcházejícím rozsudku č. j. 17 A 9/2017-54 soud uvedl, že závěr o zavinění žalobce není nijak zvlášť odůvodněn (přesto jej soud výslovně akceptoval, takže žalovaný neměl důvod tento závěr doplnit). Rozhodnutí městského úřadu totiž vycházelo z toho, že žalobce při dopravní kontrole ani později v průběhu řízení před ním neuplatnil, že by v jeho případě šlo o nouzové dojetí. Šlo přitom o jízdu v pozdních večerních hodinách. Městský úřad tak s potřebnou jistotou nezjistil, zda žalobce věděl o nesvítícím světle (to mohlo vyplynout z tvrzení o nouzovém dojetí, nebo z opomenuté výpovědi zasahujícího policisty). S ohledem na okolnosti představované noční hodinou časně jarního dne i osobní poměry (ze spisu neplyne žádná porucha smyslů žalobce, která by mu znemožňovala vnímat, že mu auto v noci svítí nerovnoměrně) však žalobce měl a mohl poznat, že mu nesvítí jedno z potkávacích světel (tak i citovaný cit. rozsudek č. j. 5 As 197/2017-40).
17. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce bránil prostřednictvím své zástupkyně M. Š., která podala odvolání spočívající ve zkopírování textu rozhodnutí městského úřadu. To je obstrukční taktika soudu dobře známá z řady přestupkových věcí (co do provedení, tak personálního obsazení), která svědčí o tom, že žalobci ve skutečnosti nejde o ochranu jeho veřejných subjektivních hmotných práv. To plyne i z toho, že zmocněnkyně žalobce se omluvila z ústního jednání ve věci žalobce pro kolizi s jednáním v jiné přestupkové věci, jehož se však také neúčastnila z důvodu kolize s jednáním ve věci žalobce. Teprve v doplnění odvolání žalobce uvedl, že závada vznikla na voze za jízdy a za tím účelem navrhl důkaz svědeckou výpovědí, již měla být prokázána kontrola osvětlení před jízdou. Proč taková tvrzení žalobce neuplatnil již při dopravní kontrole či v řízení před městským úřadem, odvolání ani žaloba neuvádí. Nelze tak než dospět k závěru, že jde o svérázný způsob obhajoby, který ne vždy musí vést k provedení požadovaného důkazu (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 10 As 24/2015-71 ze dne 2. 5. 2017, č. 3577/2017 Sb. NSS).
18. V té souvislosti je v zásadě akceptovatelný závěr žalovaného, že výslech směřující k provedení kontroly před jízdou je v poměrech souzeného případu nadbytečným důkazem. V obecné rovině tento důkaz není nadbytečný, protože může směřovat ke zjištění toho,

zda žalobce věděl, nebo mohl a měl vědět o tom, že řídí vozidlo nesplňující technické podmínky. Pokud by totiž tímto důkazem bylo zjištěno, že žalobce věděl o nefunkčním světle již před jízdou, byl by vyloučen závěr o jeho nevědomé nedbalosti. Pokud by tímto důkazem správní orgány zjistily, že světlo před zahájením jízdy svítilo (tj. přestalo svítit až za jízdy), je opět třeba zabývat se tím, zda žalobce během jízdy mohl a měl zjistit, že vozidlo přestalo v průběhu jeho užívání splňovat technické podmínky podle zvláštního právního předpisu.

19. V souzené věci ovšem závěr o nevědomé nedbalosti žalobce vyplývá z toho, že o nesvítícím potkávacím světle mohl a měl vědět, protože jel v nočních hodinách časně jarního dne. Za toho stavu je navržený důkaz skutečně nadbytečný, protože i kdyby byla pravdivá skutková verze žalobce a světlo přestalo svítit až za jízdy, nemění to nic na tom, že to mohl a měl poznat. V tom závěru soud opět odkazuje na cit. rozsudek č. j. 5 As 197/2017-40. Pokud by žalobce trval na tom, že nebyl v noci schopen poznat, že mu nesvítí levé potkávací světlo, je otázkou, zda byl zdravotně způsobilý k účasti na provozu na pozemních komunikacích [srov. § 4 písm. a), § 5 odst. 2 písm. d), § 82 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 84 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích]. Za tím účelem ovšem nepožadoval doplnění dokazování ani před správními orgány, ani před soudem.
20. Žalobci tak lze přisvědčit v tom, že napadené rozhodnutí v závěru o zavinění výrazně zaostávají za očekáváním. S ohledem na okolnosti však v řízení před správními orgány nevznikly důvodné pochyby o zavinění alespoň z nevědomé nedbalosti. Doplněním dokazování či výslovným zhodnocením svědecké výpovědi zasahujícího policisty se tento závěr mohl změnit toliko v neprospěch žalobce, neboť – jak již soud výše uvedl – z těchto důkazů se *prima facie* nabízí, že žalobce o nesvítícím světle věděl a jednal tudíž z nejméně vědomé nedbalosti. To je ovšem nedostatek ve prospěch žalobce, který nepředstavuje porušení jeho veřejných subjektivních práv.
21. Argumentace žalobce zpochybňující výpovědi zasahujících policistů je zcela mimoběžná s důvody rozhodnutí správních orgánů. Jak soud vysvětlil výše, závěr o vině žalobce nespočíval na výpovědi zasahujícího policisty o tom, že žalobce povědomí o nesvítícím světle přiznal.
22. K námitkám žalobce o zániku odpovědnosti za přestupek plynutím času lze uvést, že rozhodnutím o přestupku ve smyslu § 20 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb. a § 32 odst. 2 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb. je i rozhodnutí odvolacího orgánu, který buďto sám konstatuje vinu žalobce nebo potvrdí takové rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Jde totiž o věcné rozhodnutí, kterým žalovaný zaujímá kladné stanovisko k vině žalobce přestupkem. V souzené věci ostatně výroková část obou rozhodnutí žalovaného obsahuje všechny náležitosti rozhodnutí o vině (§ 77 zákona č. 200/1990 Sb., § 93 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb.).
23. Nelze přitom konstatovat, že rozhodnutí žalovaného z 11. 1. 2017 nevyvolalo účinky podle § 20 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb. Ustanovení tohoto zákona totiž nijak neomezuje přerušení běhu promlčecí doby pouze na nezrušená rozhodnutí, vztahují je výslovně k rozhodnutím vydaným. Nehledě na to, kasační rozsudek soudu má účinky *ex nunc*, neodstraňuje tedy správní rozhodnutí od doby jeho vydání (nejde o prohlášení nicotnosti, srov. rozsudky NSS č. j. 1 As 79/2008-128 ze dne 4. 2. 2009, č. 1815/2009 Sb. NSS, a č. j. 1 As 119/2012-86 ze dne 23. 1. 2013).

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

24. Po dobu řízení před soudem, tedy od dojití žaloby do pravomocného skončení řízení o ní, pak neběží (staví se) doby pro zánik odpovědnosti (§ 41 soudního řádu správního; srov. rozsudek NSS č. j. 9 Afs 72/2011-218 ze dne 31. 5. 2012, č. 2676/2012 Sb. NSS). To platí i pro promlčecí doby stanovící zánik odpovědnosti za přestupek bez ohledu na přerušení běhu promlčecí doby.
25. Z uvedených důvodů soud nepřisvědčil již základu žalobní argumentace o zániku odpovědnosti za přestupek plynutím času. Nebyl proto důvod tuto otázku vypořádat podrobněji.
26. Nedůvodné jsou i námitky směřující proti odůvodnění následku přestupkového jednání žalobce a odůvodnění výměry pokuty. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného totiž doznalo jistého zlepšení oproti stavu, který soud kritizoval v rozsudku č. j. 17 A 9/2017-54 (zejména vypuštění nejasných pasáží). Následek jednání žalobce v podobě ohrožení bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích jasně plyne z důrazu obou správních orgánů na okolnosti skutku. Částečně nefunkční osvětlení v nočních hodinách omezuje rozhled řidiče, a tudíž omezuje i jeho možnost reagovat na nenadálости v provozu. Zároveň snižuje i viditelnost vozidla pro ostatní účastníky provozu, takže i jim ztěžuje možnost reagovat na vozidlo žalobce. Proto městský úřad správně označil jednání žalobce za nebezpečné. Šlo tedy nepochybně o ohrožení bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, a to přesto, že tím nevznikla žádná dopravní nehoda.
27. I výši uložené sankce, resp. její změnu žalovaný odůvodnil dostatečně: sankci v rámci zákonem stanovené sazby ukládají správní orgány podle svého uvážení, musí však zohlednit polehčující a přitěžující okolnosti (zneužití či překročení uvážení žalobce netvrdil). Tyto úvahy uvedl již městský úřad ve svém rozhodnutí a žalobce je nijak nezpochybnil. Nad rámec nadpisu v části II. E. žaloby žalobce ostatně nezpochybnil ani důvod, pro který žalovaný uloženou pokutu snížil. Žalobní výtky tak ve skutečnosti směřovaly pouze proti jedné větě, podle níž byla pokuta uložena za přestupky projednané ve společném řízení. V tom lze žalobci částečně přisvědčit: pokuta byla uložena ve společném řízení, ovšem jen za jeden přestupek. Tato věta, jejíž význam pro obsah rozhodnutí žalovaného je obtížně pochopitelný, ovšem nijak nezpochybnuje konkrétní úvahy městského úřadu a žalovaného o výměře pokuty. Zjevně tedy nejde o vadu, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
28. Rozhodnutí žalovaného tedy netrpí vadami řízení, které by měly vliv na jeho zákonnost a jeho právní úvahy, chápané ve spojení s rozhodnutím městského úřadu, jsou ještě v souladu se zákonem. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 30. září 2020

Mgr. Jan Šmakal, v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.